

3eant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula, J.)

ਇਹ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇਸ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਕਰਤੱਵ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੀ ਕਿ ਅਧੀਨ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

(8) ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ' ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਡਿਸਚਾਰਜ ਦਾ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 439 (5), ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਡ, ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੋਧੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਮੌਜੂਦਾ ਹੁਕਮ ਵਾਂਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਗੜਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(9) ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 27 ਜਨਵਰੀ, 1969 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਰਮ. •

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:— ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ—ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

5

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਆਰ.ਐਸ ਨਰੁਲਾ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਸਰਕਾਰੀਆ ਜੇ.ਜੇ.

ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਬਾਠ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰਸ—ਜਵਾਬਦਾਰ।

1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2914

15 ਜਨਵਰੀ 1969 ਈ

1966 ਦਾ XXXI)— ਧਾਰਾ 82(2) ਅਤੇ 82(4) — ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ— ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ— ਕੀ ਨਿਆਇਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ— ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ— ਕੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ — ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ— ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਵੰਡ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ — ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ— ਸੈਕਸ਼ਨ

82(1), (2) ਅਤੇ (4)- ਕੀ ਧਾਰਾ 14 , ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 (4) ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ)— ਸਮੀਕਰਨ “ਸੇਵਾਵਾਂ” — ਕੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ—ਪੰਜਾਬ ਜੰਗਲਾਤ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ) ਨਿਯਮ (1944)-ਨਿਯਮ 2 (j), 11 ਅਤੇ 15 — ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਇਨ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸਿਖਲਾਈ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ - ਅਜਿਹੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀ - ਕੀ "ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ" - ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ - ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ।

Seant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula, J.)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਜਾਂ ਵੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। , ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਵੇ। ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1966 ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਰੀਵਿਜ਼ਨਲ ਫੰਕਸ਼ਨ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੂਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ , ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਚੰਗੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਾਧਾਰਨ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ / ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪੁਨਰਗਠਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜਿਹੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਤਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ , ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ, ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਸਥਾਈ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ (ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਨਾਲ। ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼) ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਆਰਟੀਕਲ 4 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਈ ਤਬਾਦਲਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੀਵਿਯਾਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਈ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਵਾਕਸ਼ਵਾਦ ਨਿਆਂਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਧਾਰਾ 82 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਕਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੋਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਵ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹਨ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਹਨ। (ਪਾਰਾ 18, 20, ਅਤੇ 21)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਇਸਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ

thdt ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਸਥਾ, ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅੰਤਿਮ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀ। ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

¹¹ (ਪਾਰਾ 22 ਅਤੇ 25)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਇਨੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਬੰਧਤ ਐਕਟ ਦੀ

ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ, ਹੋਰ ਸਮਕਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤੋਂ, ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ। ਪੰਜਾਬ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1966 ਵਿੱਚ, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁੱਖ ਨਿਰਧਾਰਨ ਮਾਪਦੰਡ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਖਤ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਬਣਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ ਵਜੋਂ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤੋਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚਾਰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਸਬੰਧਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਹਰੇਕ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 32 ਅਤੇ 33)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(4) ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸਮੀਕਰਨ "ਸੇਵਾ" ਵਿੱਚ 'ਮੈਕਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ' ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਭਾਵ, ਉਹਨਾਂ (i) ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਸੁਬਾਈ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਰਿਟ ਸੂਚੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਜਾਂ ਤਾਇਨਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ (ii) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ap ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ. (ਪੰ: ੪੦)

ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਅਤੇ ਬਾਂਡ, ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਆਪਣੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ

ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਾਜ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਨੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਹੁਦਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਸਮੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ. ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ।

(ਪਾਰਾ ੪੨)

226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ।

Beant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula, J.)

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਸੀ.ਐਲ. ਲਖਨਪਾਲ ਅਤੇ ਆਈ.ਐਸ. ਵਿਮਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ, ਜੀ.ਆਰ. ਮਜੀਠੀਆ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਆਰ.ਸੀ. ਸੇਤੀਆ, ਅਤੇ ਆਰ.ਕੇ. ਛਿੱਬਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੜੋਟਸ ਦੇ ਨਾਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.-ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਤਿੰਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਆਮ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ: -

(1) ਕੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(2) ਅਤੇ (4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਰਧ ਨਿਆਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1966 ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਵ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਸੇਵਾਵਾਂ ;

(2) ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਵੰਡ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ

(3) ਕੀ 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(1), (2) ਅਤੇ (4) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ?

ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਹੱਦਬੰਦੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸੂਬੇ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਪੰਜਾਬ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਦਾ ਭਾਗ ਬਣਾ ਕੇ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸੰਘ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1956 ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਿਆ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਤੱਕ ਮੌਜੂਦ ਰਿਹਾ। 1 ਨਵੰਬਰ, 1966, 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। , ਮੌਜੂਦਾ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਲਾਕਾ ਜੋ ਕਿ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਿਆ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਲਈ 1966 ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ IX ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 81, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਾਗ IX ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 82, ਜਿਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਜਾਲ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ-

“82(1) ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ।

(2) ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਲਈ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(3) ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਵੇ। ਸਬੰਧਤ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, J.)

- (4) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ-
- (a) ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਨ; ਅਤੇ
- (b) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ।
- (5) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਧਾਰਾ 81 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
- (6) ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਿਨ ਨੂੰ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ XIV ਦੇ ਅਧਿਆਇ I ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਸੰਘ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜ;

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਦਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸਰਕਾਰ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 83 ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਨਿਯੁਕਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਭਾਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਧਾਰਾ 84 ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 81 ਤੋਂ 83 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਦੀਆਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 85, ਭਾਗ IX ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਵਿਵਸਥਾ, ਰਾਜ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(2) 1966 ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ IX ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਕਾਡਰ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਭਾਗੀ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਮਲੇ ਦੀ ਭਰਤੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵੰਡ ਲਈ ਵਿਆਪਕ ਸਿਧਾਂਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸੰਯੁਕਤ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਾਇਕ ਮਾਨਸਿਕ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ (ਸ਼੍ਰੀ ਵੀ. ਸ਼ੰਕਰ, ਆਈ.ਸੀ.ਐਸ. ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ) ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ;(ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਵੰਡ ਲਈ ਵਿਆਪਕ ਸਿਧਾਂਤ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ, ਸਾਰੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 2615-S-RN-66, ਮਿਤੀ 9 ਅਗਸਤ, 1966 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ)।

(3) 1966 ਐਕਟ ਅਧੀਨ "ਨਿਯੁਕਤ ਦਿਨ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, 1 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(f) "ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ" ਨੂੰ "ਨਿਯੁਕਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ" ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 2(1) ਵਿੱਚ "ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ" ਦਾ ਅਰਥ ਉਸੇ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਜਿਸ

ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਭਾਵ, ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਨਵਾਂ ਰਾਜ ਜੋ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ। 1966 ਦੇ ਮੁੜ ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ . ਸੈਕਸ਼ਨ 2(m) "ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਅਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(n) "ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੇਤਰ" ਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

(4) ਇਸ ਸਾਂਝੇ ਨਿਰਣੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਸਰਵੇਖਣ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਜਵੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

(5) ਮੁਕੱਦ ਲਾਈ, 1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 3606 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਇਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜੇ.ਬੀ.ਟੀ. ਅਧਿਆਪਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ 10 ਮਾਰਚ, 1967 ਨੂੰ ਜਾਂ ਲਗਭਗ 10 ਮਾਰਚ, 1967 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸਿੱਖਿਆ ਅਫਸਰ ਰਾਹੀਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਰਾਹੀਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, 30 ਮਈ, 1967 ਨੂੰ ਜਾਂ ਲਗਭਗ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ

Beant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula,

J.)
 'ਕੈਟੋਸ਼ਨ ਸਟੇਟ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਟਾਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਅਨੁਸਾਰ

, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 (ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ) ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, "ਕੋਠਾਰੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੈਟੋਸ਼ਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ"। ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਡਾਇਰੈਕਟਰ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5) ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਬੇਨਤੀ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋਵੇ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਸਲ ਅਰਦਾਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਬਦਲਣ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹਰਿਆਣਾ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 22 ਨਵੰਬਰ 1968 ਨੂੰ

ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ |

(ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ') ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅੰਬਾਲਾ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ। ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤੀ ਦੇ ਨਵੇਂ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸੰਤੋਸ਼ ਕੁਮਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਵੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਸੀ ਪਰ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਅੰਤਿਮ ਵੰਡ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ. ਮੁਕੰਦ ਲਾਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਅੱਠ ਹੋਰ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਂਝੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੇਸਾਂ ਵਾਲੇ ਨੌਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਂਝੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਮੁਕੰਦ ਲਾਈ ਜੇਠੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਾਰੇ ਅਸਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚੋਂ ਡਰਾਅ ਦੇ ਨਾਲ। 1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 3606, ਇਸ ਲਈ, 29 ਨਵੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਮੋਸ਼ਨ ਬੈਚ (ਪੀਡਿਤ ਅਤੇ ਸੋਢੀ, ਜੇ. ਜੇ.) ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ ਐਸ ਪੰਨੂ, ਸਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ, ਸੀ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਾੜੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਵਿਆਪਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਰਿਆਣਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵੰਡ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅੰਤਿਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(6) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਮਰਜੀਤ ਬੈਦਵਾਨ, 1968 ਦੀ ਰਿਟਪਟੀਸ਼ਨਰ Cin ilCivilit No. 3575, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਲਜ, ਫਰੀਦਕੋਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿੱਚ ਭੂਗੋਲ ਦੀ ਲੈਕਚਰਾਰ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ, ਮੇਜਰ ਏ.ਐਸ. ਬੈਦਵਾਨ, ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫੀਲਡ ਏਰੀਆ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ

ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਪਿੰਡ ਕੁੰਬੜਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਖਰੜ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰੋਪੜ, ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਉਸੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੀ ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸੇਵਾ ਦੌਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਵਾਸ, ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ (ਹਿੰਦੀ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬੀ), ਤਜਰਬੇ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਪੋਸਟਿੰਗ ਦੇ ਸਥਾਨਾਂ ਬਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਫਾਰਮਾ ਭਰਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੀ . e ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 2 ਦਸੰਬਰ, 1966 (ਉਸਦੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ 'ਏ') ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ) ਨੂੰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 21 ਦਸੰਬਰ 1966 ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ (ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਬੀ' ਹੈ), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਵੀ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਹਰਿਆਣਾ ਸਰਕਾਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ (ਨਕਲ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ') ਸੌਂਪੀ (ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ

. .Beant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula, J.)

ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 (ਅਨੇਕਚਰ 'ਡੀ') ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ ਵਜੋਂ, ਮੇਜਰ ਬੈਦਵਾਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ) ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੰਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਨੇ 13 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਰਿਆਣਾ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਬਦਲਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ) ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਕਾਡਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਮੀ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ 21 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਵਧੀ ਦੇ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਾਮੀ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। 22 ਨਵੰਬਰ, 1968 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਹਰਿਆਣਾ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਦਸ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ) ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਮਰਜੀਤ ਬੈਦਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 27 ਨਵੰਬਰ 1968 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ 13 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 22 ਨਵੰਬਰ, 1968, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ (ਅਨੈਕਸਰ 'ਈ' ਅਤੇ 'ਜੀ') ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਮਿਤੀ 2 ਦਸੰਬਰ, 1966 (ਅਨੈਕਸਰ 'ਏ') ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੈਂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਹੁਕਮ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਜੀ') ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਅੰਤਿਮ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 29 ਨਵੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ, ਮੇਜਰ

ਬੈਂਚ ਨੇ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ (ਅੰਤਿਮ ਅਨੁਸੂਚੀ 'G' ^ ad.

!(7) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ (ਭਾਵ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ) ਨੇ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਪਸੀ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ, ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਬਣੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ਼ ਸਲਾਹਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਮਾਮਲਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਵੱਡੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ

ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ” ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਖੁਦ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ 10 ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪੇਸ਼ਟਿੰਗ ਆਰਡਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਪੈਰਾ 14 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵਿਭਾਗੀ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਪੈਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਕਮੇਟੀ। In ਪੈਰਾ 16(iii), ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ "ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ" ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਧੀਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰ

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, J.)

ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

i(8) ਤੀਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭਾਵ, 1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 2914 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ, ਇੱਕ ਵਣ ਰੋਜ਼ ਅਫਸਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਵੇਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰੋਪੜ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਆਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਤਾਇਨਾਤ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਵਧੇਰੇ ਵੇਰਵੇ.

(9) ਥੇਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਾਲ 1965-67 ਦੇ ਸਿਖਲਾਈ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ ਰੋਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 24 ਮਾਰਚ, 1965 (ਅਨੇਕਚਰ 'ਐੱਚ') ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ - ਚੀਫ਼ ਕੰਜ਼ਰਵੇਟਰ ਆਫ਼ ਫਾਰੈਸਟ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰਜ਼ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਦੇਹਰਾਦੂਨ, 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ ਉਕਤ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਣ ਰੋਜ਼ਰ (ਅਸਥਾਈ) ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਫੋਰੈਸਟ ਰੋਜ਼ਰਾਂ ਦਾ ਕੋਰਸ ਪੂਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਾਲਜ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ।"

ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਮ ਸਮਝੌਤਾ ਅਤੇ ਬਾਂਡ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧੀਵਤ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। 100 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਧਿਰ ਨਹੀਂ) ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ। 27 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਅਰਜ਼ੀ (ਨਕਲ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਆਰ.ਐਲ., ਰੈਸ. ਪੈਡੋਟ ਨੰਬਰ 2) ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ। ਉਕਤ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾ ਸੰਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ-

“ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਤਬਦੀਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਆਪਸੀ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵਾਂਗੇ।”

ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਰਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 10 ਮਾਰਚ, 1967 ਨੂੰ ਪੱਤਰ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਈ') ਚੀਫ਼ ਕੰਜ਼ਰਵੇਟਰ ਆਫ਼ ਫਾਰੈਸਟ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ, ਉੱਤਰੀ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰਜ਼ ਕਾਲਜ, ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਾਅਦ

Beant Singi; Eatli in The Union of India arid others (Narula,

ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜਰਜ਼ ਕਾਲਜ ਦੇ ਨੌਵੇਂ ਰੋਜਰਜ਼ ਕੋਰਸ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੋਰਸ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਵਣ ਕੰਜਰਵੇਟਰ, ਪੰਜਾਬ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼"। ਸੂਚਨਾ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸੂਚਨਾ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਫਤਰ ਆਰਡਰ, ਮਿਤੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 (ਨਕਲ 'ਐਫ') ਫਿਰ • ਚੀਫ ਕੰਜਰਵੇਟਰ ਆਫ ਫਾਰੈਸਟ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਜ਼ੀਫਾ ਫਾਰੈਸਟ ਰੋਜਰਾ (ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਮੇਤ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 4), ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ 1965-67 ਦਾ ਸਿਖਲਾਈ ਕੋਰਸ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, "ਰੁਪਏ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। 100—10—200/10—300 ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਦਫਤਰ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ "5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ" ਵਜੋਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਫਤਰੀ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 29 ਫਰਵਰੀ, 1968 ਤੱਕ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੰਗਲਾਤ ਕਨਜ਼ਰਵੇਟਰ, ਬਿਸਟ ਸਰਕਲ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਫਿਰ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 ਨੂੰ ਪੋਸਟਿੰਗ ਆਰਡਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ (ਨਕਲ 'ਅਨੈਕਸਰ 'ਜੀ') ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਸਟ ਸਰਕਲ ਵਿੱਚ ਵਣ ਰੋਜਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਰੋਜ ਵਿੱਚ ਮੱਤੋਵਾੜਾ ਬੀਟ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰੋਜ ਅਫਸਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮੱਤੋਵਾੜਾ ਬੀਟ ਦਾ ਚਾਰਜ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਉਸਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ" ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੋਸਟਿੰਗ ਆਰਡਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਡਾਕੋਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(10) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਜੁਲਾਈ, 1967 ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਸੋਧਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

(11) ਇਹ ਜੂਨ, 1968 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਮਿਤੀ nil (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਕਾਪੀ) ਸੌਂਪੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਿਆ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮਿਤੀ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਨੈ ਪੱਤਰ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਮੁੱਖ ਵਣ ਕੰਜਰਵੇਟਰ, ਪੰਜਾਬ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਤ ਵਿਭਾਗ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 7 ਜੂਨ, 1968 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੂਨ/ਜੁਲਾਈ, 1968 ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲਾਤ ਮੰਤਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ '(ਅਨੈਕਸਰ 'ਏ)' ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ (ਅਨੈਕਸਰ ' ਸੀ.ਓ. ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਵਿੱਚ

ਸ਼ਾਮਲ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 5 ਅਗਸਤ, 1968 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਕੰਜ਼ਰਵੇਟਰ ਆਫ ਫਾਰੈਸਟ, ਸਤਲੁਜ ਸਰਕਲ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ 5 ਅਗਸਤ, 1968 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 29 ਅਗਸਤ, 1968 ਨੂੰ ਜੰਗਲਾਤ ਦੇ ਚੀਫ ਕੰਜ਼ਰਵੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਉਸ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਡੀ' ਹੈ) ਇਹ ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 11 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ 227, ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪ੍ਰੀਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਡੀ' >, ਮਿਤੀ 5 ਸਤੰਬਰ, 1968, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ (ਭਾਰਤ ਸੰਘ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਰਾਜ) ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ, ਆਪਣਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪੱਤਰ ਆਦਿ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਧੂ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਉਸਨੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 12 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਕੈਪੂਰ, ਜੇ. ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਮਿਤੀ 10 ਮਾਰਚ, 1967, ਅਪ੍ਰੈਲ 1, 1967, ਅਤੇ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 (ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਈ' 'ਐਫ' ਅਤੇ 'ਜੀ') ਨੂੰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦਿਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸੀ। ਨੂੰ 16 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮੈਸਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਰੋਕੇ ਗਏ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(12) ਸ੍ਰੀ ਬੀ. 1 ਸ਼ੁਕਲਾ, ਗ੍ਰਹਿ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ < ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਨੇ 17 ਦਸੰਬਰ, 1968 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਵੰਡ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ - ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ (ਸ਼ੰਕਰ ਕਮੇਟੀ) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਜੰਗਲਾਤ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸ਼ੰਕਰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ-

(ੳ) ਹਰੇਕ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਯੂਨਿਟ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਅਤੇ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਸਮੂਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

(ਬੀ) ਪੰਜਾਬ, ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਭਾਗਾਂ ਅਤੇ ਦਫਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਲੋੜਾਂ।

Beant Singi; Eatli ■. The Union of India arid others (Narula,

(੯) ਖਾਸ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(d) ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਾਰਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਉਹ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਜਿੱਥੇ ਅਫਸਰਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਘਰ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ, ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਉਚਿਤ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਸਿਧਾਂਤ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਪੱਤਰ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ—■

"3. ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਆਰਡਰ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਬੰਧਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ ਪੰਜਾਬ, ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਸ਼ੰਕਰ ਕੌਮ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਵਾਸ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਬੇਲੋੜਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਜਿੱਥੇ ਮੁੜ ਵੰਡ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੋਣਗੇ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ੰਕਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਢਕਵੇਂ ਜਾਂ ਗਲਤ ਡੇਟਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ, ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।"

ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 4 ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਖੁਦ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ। ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ। ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀਆਂ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੀ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਉਠਾਈ ਹੈ ਕਿ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਰੱਖਣ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਅਜਿਹੀ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(13) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਜੋਂ ਵਿਕਾਸ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਕੱਤਰ

ਦਾ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ, ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਖੁਦ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੁਲਾਈ, 1967 ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੱਕ, ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਖਿੱਚਣ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਵੀ ਪੰਜਾਬ, ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਰਮਿਆਨ ਪੁਰਾਣੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 23 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਂਡ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। . ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੈਰੀ ਬਾਂਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ। ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ/

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਸੇਵਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਚੁਣੇ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 27 ਸਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਦਲਣ ਦੀ ਅਗਲੀ ਬੇਨਤੀ ਜੂਨ, 1968 ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਭਾਵ। ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਈ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 17 ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜੁਲਾਈ, 1967 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਦੇਣ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ।

(14) ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(15) ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਸੀ.ਐਲ. ਲਖਨਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਦੇ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਾਧੂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 3575 ਆਫ 1968 ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ 1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 3606 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਕਿ 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ

Beant Singi; Eatli ■. The Union of India arid others (Narula,
ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਉੱਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਛੋਟੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਦੇ
ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

(16) ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਹੇਠ ਦਿੱਤੀਆਂ।

- (1) 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਅਨੁਭਾਗ. ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ;

- (2) ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82(2) ਅਤੇ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਮੌਜੂਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ;

- (3) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਆਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਸਮੇਤ ਸਾਬਕਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਕਾਰਵਾਈ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਮਕਸਦ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਖੁਦ ਧਾਰਾ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 1966 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 82(4) ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ "ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸਾਰਣੀ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ" ਸ਼ਬਦ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਅਣ-ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਅਣ-ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਮਨਮਾਨੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ;

- (4) ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜੋ ਸਿਖਲਾਈ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਵਣ ਰੋਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਂਡ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਿਯੁਕਤ ਦਿਨ, ਭਾਵ, 1 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਬਤੌਰ ਵਣ ਰੋਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਆਦੇਸ਼, ਪੋਸਟਿੰਗ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਆਫਿਸ ਆਰਡਰ, ਮਿਤੀ 10 ਮਾਰਚ, 1967 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਈ')। ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ 1, 1967 (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾ 'F') ਅਤੇ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ,

I. L. R. Punjab and Haryana (1970)2

1967 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'G'); ਅਤੇ

- (5) ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਬੇਨਤੀ (ਅਨੈਕਸਰ ਆਰ.ਐਲ.) 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਬਦਲਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ, ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। (ਅਨੈਕਸਰ ਆਰ.ਐਲ.), ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 82 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ 1966 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 82 ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ-

- “115. (1) ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਮੇਰ, ਭੋਪਾਲ, ਕੁਰਗ, ਕੱਛ ਅਤੇ ਵਿੰਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਗਵਰਨਰ ਜਾਂ ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਸੰਘ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮੈਸੂਰ, ਪੰਜਾਬ, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਸੋਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ।
- (2) ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਭਾਗ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਜ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਗ II ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ, ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਸ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
- (3) ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ ਜਿਸ ਦਾ ਉਪ-ਧਾਰਾ (21) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਲਈ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮਿਤੀ ਅਜਿਹੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਈ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ।
- (4) ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
- (5) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ-
- (a) ਨਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਅਤੇ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ

Beant Singi; Eatli in The Union of India and others (Narula,
J., i ਏਕੀਕਰਨ; ਅਤੇ

(b) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ।

(6) 114 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

(7) ਸੰਘ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ XIV ਦੇ ਅਧਿਆਇ I ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਦਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। "

ਦੋ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ 1956 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 115 ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, J.)

1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-
'ਜੋ ਵਾਈ'

ਸੀਰੀਅਲ ਨੰ.	1956 ਐਕਟ	ਉਪਬੰਧ ਪਦਾਰਥ	ਐਕਟ 1966 ਦਾ
1.	ਧਾਰਾ 115 (2)		
2.	ਧਾਰਾ 115 (3))		
3.	ਧਾਰਾ 1155 (5))	ਸੇਵਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 81(1) ਤੋਂ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟੇਸ਼ਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 82(2) ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ 1 ਵੰਡ	ਸੈਕਸ਼ਨ 82 (4)
		ਸਥਾਪਨਾ ਸਲਾਹਕਾਰ / Com-ਮਿਟੀਜ਼, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁੜ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵੰਡ ਜਾਂ ਏਕੀਕਰਣ ਲਈ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡ	
A.	ਧਾਰਾ 115 (7)		
		ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 82 (4) ਭਾਗ XIV ਦੇ ਚੈਪਟਰ 1 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਵੰਡੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ	
5.	ਧਾਰਾ 115(7) ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨ		
		ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਧਾਰਾ 82 (6) ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪੁਰਵ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਾਜ	

ਵਕੀਲ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ, ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸਨ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇਗੀ। ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਵੰਡ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਆਖਿਰਕਾਰ; ਉਕਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਜ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਨਿਰਧਾਰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ; ਅਰਧ ਨਿਆਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ। ਜਦੋਂ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115(5) ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਵੰਡ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਸਵਾਲ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਬਨਾਮ ਜੀ.ਐਮ. ਸ਼ੰਕਰਈਆ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ (1),

(1)rc.A.; 1967 ਦਾ C7A.7~1439 ਅਤੇ 1446' ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

• ਅਕਤੂਬਰ, 1968।

ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਅਰਧ ਨਿਆਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕੀ, ਇਸ ਲਈ, ਸਕਿਡ ਫੰਕਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਨਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਨੋਟ 1968 SCN ਵਿੱਚ

ਨੰਬਰ 643 ਪੰਨਾ 447 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਰਧ - ਨਿਆਂਇਕ ਹਨ।

(17) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸ੍ਰੀ ਹੀਰਾ ਲਾਈ ਸਿੱਬਲ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ੍ਰੀ ਆਈ.ਐਸ. ਸੈਣੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਦੇ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਕਿੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਐਕਟ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੁਵਿਧਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬੋਲਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਕਲਪਿਤ ਅਸੁਵਿਧਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਸੁਣਵਾਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਅਤੇ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਰਜ਼ੀ ਵੰਡ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਕਾਰਜਾਂ ਤੋਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬੰਬਈ ਪ੍ਰਾਂਤ ਬਨਾਮ ਖੁਸ਼ਾਲਦਾਸ ਐਸ. ਅਡਵਾਨੀ (2) ਦੇ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਬੋਰਡ ਵਿਚ : ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਇੰਟਰਮੀਡੀਏਟ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਘਨਸ਼ਿਆਮ ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਹੁਣ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਇੰਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਥਾਰਟੀ ਪਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

(2) 1950 SCR. 621—AIR 1950 SC 2221

(3) ਏਆਈਆਰ 1962 ਐਸਸੀ 1110

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, J.)

ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਚੁੱਪ ਹੈ, ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਦੇਸ਼ ਮਾਪਦੰਡ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਸਕੋਪ। ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ: (ਆਰ.ਵੀ. ਮਾਨਚੈਸਟਰ ਲੀਗਲ ਏਡ ਕਮੇਟੀ, 1952-2 Q.B 413 ਵਿੱਚ ਪਾਰਕਰ, ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ।

ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਸਰਦਾਰਨੀ ਵਿਦਿਆਵਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (4) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

"ਕੀ ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਲੀਆ ਬੋਰਡ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਚੁੱਪ ਹਨ, ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਸੰਚਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਪਦੰਡ, ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਸਕੋਪ। "

ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉਦੋਂ ਸੁੱਖਾ ਰਾਓ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਵਾਰਕਾ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਆਦਿ (5) ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਫਿਰ ਵੀ ਅਰਧ-ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਐਕਟ ਜੇਕਰ ਇਹ ਰੱਖਣ ਲਈ ਟੈਸਟਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ।

- (4) A.-IRTTseFsTc
(5) ਏਆਈਆਰ 1966 ਐਸਸੀ 81.

(13) ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰਜ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ ਜਿੱਥੇ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਜਾਂ ਲਚਕੀਲਾ ਨਿਯਮ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਾਪਦੰਡ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਆਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਹੇਠ-

- (1) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ,
- (2) ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ,
- (3) ਉਦੇਸ਼ ਮਾਪਦੰਡ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਸਮੱਗਰੀ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ,
- (4) ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਢੰਗ;
- (5) ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ;
- (6) ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;
- (7) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਾਕੰਸ਼ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਨ ਵਾਕੰਸ਼ ਜਾਂ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ
- (8) ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤ।

•“SJ

ਇਕ-ਇਕ ਕਰਕੇ ਉੱਪਰ ਗਿਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਆਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ

ਜੇਕਰ ਪੁਨਰਗਠਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੰਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜਿਹੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ, ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਸਥਾਈ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਖੇਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ (ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। 1966 ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਵਾਕੰਸ਼ਵਾਦ ਨਿਆਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ। ਐਕਟ ਧਾਰਾ 82 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸਮਕਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula,

ਜੋ ਅਦਾਲਤ) ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 1966 ਦਾ ਐਕਟ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਵ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਹੀਰਾ ਲਾ! ਸਿੱਬਲ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਏਕੀਕਰਨ ਜਾਂ ਵੰਡ ਇਸ ਦੀ ਆਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਉਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 3 ਅਤੇ 4 ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਏਕੀਕਰਣ, ਵੰਡ ਸੰਗਠਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ- 1966 ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਪੁਨਰਗਠਨ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ, ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (a) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 3 ਦਾ। ਬੀਵੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਹਰਿਆਣਾ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਉੰਗਲ ਉਠਾਓ । ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਕਾਂਗੜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਜਾਂ ਲਾਹੌਲ ਅਤੇ ਸਪਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੂਲ ਸੰਘ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ, ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਹਾਸੂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵੀ।

ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਖੇਤਰ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 309 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 4 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਈ ਤਬਾਦਲਿਆਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਈ ਤਬਾਦਲੇ ਜਾਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਜਾਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਲਈ ਇਤਫਾਕਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਨੂੰ "ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ 1966 ਦਾ ਐਕਟ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਅਨੁਛੇਦ 162 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ 41 "ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ" ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 4 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 162 ਅਤੇ 309 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਪਲਾਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਪਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ, ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਵੀ ਢੁਕਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਅਸਪਸ਼ਟ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸੰਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ 'ਤੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

(19) ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਮਾਸਟਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਪੁਨਾਬ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

II

I

'*

if

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਰਾਜ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਤਾਂ ਇਹੀ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦੋ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਦੋ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ, ਪੰਜਾਬ ਕਹਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪੰਜ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। . ਰਾਜ ਦਾ ਲੇਬਲ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਨਾਮ ਮਾਇਨੋ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। 1966 ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਤਿੰਨ ਨਵੇਂ ਰਾਜ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ ਅਤੇ "ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ" ਦੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਚਾਰ ਨਵੇਂ ਮਾਲਕ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਸਲੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ.) ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਚੁਣਨਾ ਪਵੇਗਾ- 1966 ਐਕਟ, ਸੰਸਦ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੇ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸੇਵਾਵਾਂ। ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਨਰਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 82 ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(20) ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਟਕਰਾਅ। ਸੈਕਸ਼ਨ 82 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਰੀਵਿਜ਼ਨਲ ਫੰਕਸ਼ਨ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੂਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ **ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।** ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਰੀਸੋਐਕਟਿਵ ਚੰਗੀ-ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰਾਂ ਨਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਏਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਜ਼ੋਂਠ ਲਈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਜੋੜੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਕੁਝ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਕੋਈ ਕਥਿਤ ਉਲੰਘਣਾ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ

ਨੂੰ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਾ 82 (4) ਤਹਿਤ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਯਮ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਅਪਵਾਦ ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ *ਮੰਦਭਾਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ* ਹੈ ਜਾਂ ਸੱਤਾ ਦੀ ਰੰਗੀਨ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ *ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੜਤਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ*, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਅਸਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 82 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਿਸੇ ਪੱਖੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਮੈਨੂੰ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ- ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਤੋਂ ਸਪੈਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 4 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੋਹ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਏਕੀਕਰਨ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਪਰੋਕਤ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਐਕਟ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬੀ ਜਾਂ ਹਿੰਦੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹਰਿਆਣਾ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਹਾਸ਼ੀਏ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੰਜਾਬੀ-ਜਾਣਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੋਹਤਕ, ਕਰਨਾਲ ਜਾਂ ਹਿਸਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ੀ ਰਾਜ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿੰਦੀ ਭਾਸ਼ੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਜਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, ਹੁਣ ਨਵੀਂ) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੋਡ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

(21) 1966 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 82 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, 70I11 ਲਈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹਨ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ *ਕੇਸੀ ਗੁਪਤਾ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (6)* ਵਿੱਚ ਸਿੰਗਲ ਬੈਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼ਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਅਨੰਤਰਾਮ ਚਤੁਰਵੇਦੀ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਐਸਕੋ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਭਾਰਤ (7)। *ਕੇਸੀ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਕੇਸ (6)* ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਫੈਸਲਾ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਅਨੰਤਰਾਮ ਵਿੱਚ ਐਸਕੋ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਚਤੁਰਵੇਦੀ ਦੇ ਕੇਸ (7), 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, 1966 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 82 (4) ਦੇ ਨਾਲ *ਹੈਰੀ ਸੈਟੀਰੀਆ* ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਵਿਵਸਥਾ।

(22) ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਦੇ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਜਾਂ * ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ। ਇਹ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਇਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, - *ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਡਾ. (ਮਿਸ) ਬਿਨਾਪਾਨੀ ਦੇਈ ਅਤੇ ਹੋਰ (8)*।

(23) *ਭਗਤ ਰਾਜਾ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (9)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਖਣਿਜ ਰਿਆਇਤ ਨਿਯਮਾਂ, 1960 ਦੇ ਨਿਯਮ 55 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਧੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ। *ਭਗਤ ਰਾਜਾ ਦੇ ਕੇਸ (9)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਜਿਸਦਾ ਸ਼੍ਰੀ ਸਾਰਦਾ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹ ਸੀ *ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਸੀਮਿੰਟ ਕੰਪਨੀਆਂ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਪੀਐਨ ਸਰਮਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (10)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ

- (6) 1967 ਐਸਐਲਆਰ 843
- (7) ਏਆਈਆਰ 1967 ਪੀ.ਬੀ. 98.
- (8) ਏਆਈਆਰ 1967, ਐਸਸੀ 1269।
- (9) 1968, CLJ (ਦਿੱਲੀ), 62.
- (10) ਏਆਈਆਰ 1965, ਐਸਸੀ 1595।

ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤੇ ਵਜੋਂ ਹੈ ਜੋ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਸੀਮੇਟ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਲਿਮਿਟਿਡ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਵੈਲਫੇਅਰ ਅਫਸਰ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ, 1952 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (6) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 136(1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੈ।

(24) ਮੁਕੰਦ ਲਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੰਨੂ ਨੇ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਗਦੀਸ਼ ਪਾਂਡੇ ਬਨਾਮ ਚਾਂਸਲਰ, ਬਿਹਾਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ (11) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। -

“ਫਿਰ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਾਂਸਲਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰੇਗਾ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਆਪਕ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਚਾਂਸਲਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਾਂਸਲਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਭਾਵੇਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ ਪਰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਕਮ ਮਾੜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਮਿਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਪਟਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। *u. ਬਿਹਾਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ (12)*”।

ਜਗਦੀਸ਼ ਪਾਂਡੇ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਬਿਹਾਰ ਸਟੇਟ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1962 ਦੇ 13) ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਸੇਵਾ ਸਮਾਪਤੀ ਜਾਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਲਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਆਪਕ ਦੇ ਠੀਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਟੌਤੀ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਚਾਂਸਲਰ ਦੁਆਰਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ 'ਤੇ, ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਕਾਨ ਟੈਕਸਟ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ

(11) ਏਆਈਆਰ 1968, ਐਸਸੀ 353.

(12) ਏਆਈਆਰ 1964, ਪਟਨਾ 41.

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, J.)

ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਆਦਿ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ 'ਤੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ, ਨਿਯੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਆਦਿ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਪੰਨੂ ਨੇ ਫਿਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। *ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਮਹਿਰਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ* (13)। ਉਸ ਕੇਸ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਮਹਿਰਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਦਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। *ਜਗਦੀਸ਼ ਪਾਡੇ ਦੇ ਕੇਸ* (11) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡਾ: ਐਨ. ਦੇਸਾਈਆ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਗੋਪਮੈਂਟ, (14) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1956 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115

(25) * ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਅਤੇ 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਧਾਰਾ 82 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਉਕਤ ਉਪਬੰਧ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ।

(26) ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੁਣਵਾਈ ਜਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਚੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ *ਅਸਾਮ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਗੁਹਾਟੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬੋਰਡ* (15) ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਾਮ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1967 ਦਾ 15) ਦੀ ਧਾਰਾ 298, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁਹਾਟੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬੋਰਡ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ

(13) 1967 ਦਾ CW 2241, 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1968 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(14) 1968, SLR 430 = 1968 L & IC 12.

(15) ਏਆਈਆਰ 1967, ਐਸਸੀ 1398।

ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਮੱਗਰੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗੀ।

(27) ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਸੁਣਵਾਈ ਜਾਂ ਮੌਕੇ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

(28) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਇਕੱਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 82 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਲੀਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਵਿਘਨ, ਨਿਰਵਿਘਨ ਆਪਹੁਦਰੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਤਮ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ। ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਵਿਵਹਾਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਵੰਡ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਲੋੜ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਾਪਦੰਡ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਿੱਠੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ "ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਾਪਦੰਡ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਦੀਆਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਮੈਸੂਰ ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਨਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (16), ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (17), ਅਤੇ ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਐਸ. ਆਰ. ਜੈਰਾਮ (18) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।), ਅਤੇ ਹਰਕੇ ਬਨਾਮ ਗਿਆਨੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ (19),— ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ।—ਮਾਓਸਾ;

(16) ਏਆਈਆਰ 1954, ਐਸਸੀ 224.

(17) ਏਆਈਆਰ 1963 ਐਸਸੀ 365

(18) 1968 ਐਸਐਲਆਰ 92.

(19) ILR (1962)2 Pb. 74 - 1962 PLR 213

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, J.)

ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੈਪਸੂ ਲੈਂਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (20); ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ (16) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ-

“ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਇੱਕ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਉੱਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼, ਜੋ ਮਨਮਾਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ! ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੀ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਸਰਜ਼ ਦਵਾਰਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਕੇਸ (16) ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼, ਜੋ "ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ," ਅਜਿਹੀਆਂ ਮਨਮਾਨੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ"। ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ (17) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਨਿਯਮ, 1958 ਦੇ ਨਿਯਮ 31 ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ ਨੇ ਫਾਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਸਨ। ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਕੇ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਲਾਸ 'ਬੀ' ਫਾਰਮਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਐਂਡੀ 'ਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਜੇਬ, ਐਟ ਏਂਡੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਾਸ 'ਬੀ' ਫਾਰਮਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਰਚਨਾ ਪੂਰੇ ਨਿਯਮ 31 ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ 'ਬੀ' ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਫਾਰਮਾਂ ਦੀ ਆਬਕਾਰੀ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਨਿਯਮ 31 ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ (18) - ਵਿੱਚ, ਗਜ਼ਟਿਡ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨਰਜ਼ ਰੂਲਜ਼, 1959 ਦੇ ਮੈਸੂਰ ਭਰਤੀ ਦੇ ਨਿਯਮ 9(2) ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਕੇ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਐਲਾਨੇ ਗਏ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ। ਹਰਕੇ ਦੇ ਕੇਸ (19) ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ (1953 ਦਾ 4) ਦੀ ਧਾਰਾ 8 (2) (ੳ) ਨੂੰ ਰੱਦ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,

ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੋਣ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਦਾਰੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚੋਣ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ (20), ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਨਿਯਮਾਂ, 1958 ਦੇ ਨਿਯਮ 30 ਨੂੰ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਦੇ ਪਾਲਣ ਦਾ ਫਾਰਮ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਨਸਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਮਿਆਰੀ ਨਸਲਾਂ ਵਜੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(29) ਫਿਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਨੀ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

ਅਤੇ ਹੋਰ (21) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੇ ਪੰਜਾਬ ਕੈਟਲ ਫੇਅਰਜ਼ (^ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (6 ਦਾ 1968) ਨੂੰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ 'ਪਸ਼ੂ, ਮੇਲਾ' ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ "ਇਹ ਸਵੈ-ਸਿੱਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਰਨਾ ਅਤੇ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਥਾਂ ਤੱਕ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਭਵ, ਫਿੱਕੋ ਓਟ ਵਿਵਾਦ ਤੋਂ ਪਰੇ"। ਇਹ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਸ਼ੂ ਮੇਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਤੇ (2) ਦੀ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਿਵਾਦਿਤ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ.

(30) ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਕਾਰਜ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜਾਂ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਸਨ। 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(31) ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਕੇਸ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਉਹ ਹੈ *ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਪੀ ਕੇ ਰਾਏ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ*, (22) ■ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਧਾਰਾ 115 ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1956 ਐਕਟ ਦੇ. ਇਹ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਸਿਆ-

"ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁੱਢਲੀ ਨਾਰੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੋਵੇਗਾ।

(21) *ILR (1969)1 Pb. & H. 1=1968 PLR 935.*

(22) *1968 ਐਸਐਲਆਰ 104*

Beant Singh Bath v. The Union of India and others, (Narula, J.)

ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ. ਪਰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਖਤ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਕੇ ਰਾਏ ਆਇ (22) ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਸੂਚੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੀ.ਕੇ. ਰਾਏ ਆਇ, i (22) ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤਿਮ ਸੰਯੁਕਤ ਗ੍ਰੇਡੇਸ਼ਨ ਸੂਚੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਾਈ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਸਿੱਧ, (1968) ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ, 3606 ਅਤੇ 2914) ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਦਵਾਨ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੇਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(32) ਇਹ, ਹੁਣ ਤੱਕ, ਕੇਬਰਸੁਪਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਕਟ, ਹੋਰ ਸਮਕਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤੋਂ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ the ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਈ ਰਾਨਿੰਗ ਰਾਵਤ ਬਨਾਮ ਸਵਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ, (23) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਬਨਾਮ ਸੰਘ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਆਇ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, (24)। ਕੈਥੀ ਰਾਨਿੰਗ ਰਾਵਤ ਦੇ ਕੇਸ, (23) ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਅਨਵਰ ਅਲੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, (25), ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ। ਸਬੰਧਿਤ ਰਾਜ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਇਹ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਾਨ ਉਪਬੰਧ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੋਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ, (24), ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਸਲੱਮ ਏਰੀਆਜ਼ (ਇੰਪਰੂਵਮ ਐਨਟੀ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰ ਐਨਸੀ) ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(23) AIR 1952 STC.123

(24) ਏਆਈਆਰ 1961 ਐਸਸੀ 1602

(25) ਏਆਈਆਰ 1952 ਐਸਸੀ 75।'

ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਮਾਪਦੰਡ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਘਿਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 19 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੀਤੀ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਆਪਰੇਟਿਵ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼।

(33) ਜੋਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ (24) ਦੇ ਅਤਿਅੰਤ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਸੰਸਦ ਨੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁੱਖ ਨਿਰਧਾਰਨ ਮਾਪਦੰਡ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਖਤ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਬਣਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੁੱਖ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ ਵਜੋਂ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤੋਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰਫ ਨਿੱਜੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚਾਰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪੁਨਰਗਠਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਾਡਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

(34) ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਕਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

Beant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula,

(B5) ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਡਿੰਗ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਲੇਖ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ। ਇਹ ਸਹੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਸਾਰੇ ਭੌਤਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। . ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਹੰਤ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (26) ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਨੀਂਹ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬਬਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੀਵਿਥਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਾਰਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਦੇ ਤੀਜੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

(36) ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਆਈ.ਐਸ. ਸੈਣੀ ਨੇ ਦੋ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਉਲਝਾਉਣਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਚਿਤ ਸੀ।

(37) ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਮ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(38) ਮੁਕੰਦ ਲਾਈ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੰਨੂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ (ਉਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੇਕਚਰ 'ਏ') ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੀ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ। ਮੁਕੰਦ ਲਾਈ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਕੰਦ ਲਾਈ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਵੋਲਟ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ; ਸ਼੍ਰੀ ਪੰਨੂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਮੁਕੰਦ ਲਾਈ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

(39) ਮੈਂ ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀ ਸੀ.ਐਲ. ਲਖਨਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ 1968 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2914 ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਹੀ ਉਠਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ (i) ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਵ, 1 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, (ii) ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, (iii) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਜੋ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਵਣ ਰੋਜਰ ਵਜੋਂ ਰਸਮੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਤਾਇਨਾਤੀ ਮਾਰਚ ਦੇ ਅੰਤ ਜਾਂ

ਅਪ੍ਰੈਲ 1967 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਇਸ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੋਸ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪੱਤਰ ਆਦਿ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੈਚਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ।

(40) ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਦੀ ਚੌਥੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਕਿਸ ਜਵਾਬ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗੀ, ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ "ਸੇਵਾ" ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰੀ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜਰਸ ਕਾਲਜ, ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿੱਚ 1965-67 ਦੇ ਸਿਖਲਾਈ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਵਜ਼ੀਫੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਾਂਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। 24 ਮਾਰਚ, 1965 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸੰਚਾਰ (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਆਈ.ਟੀ.), ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਉਸਦੀ ਚੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ, *ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਵਣ ਰੋਜਰਾਂ ਦੇ ਕੋਰਸ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਾਲਜ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।*

Beant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula, J)

ਉਕਤ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 3 ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਨਿਯਮਾਂ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਂਡ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1967 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੱਕ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 82 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਆਪਕ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੋ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ " ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪੋਸਟਾਂ" ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ

.....ਉਲਟ
ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ, ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼

(1) 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦਾ, "ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਹੈ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਧਾਰਾ 82 ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰਥਕ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਪੁਜਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ; 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਸਮੇਤ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨਰਗਠਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 82(4) ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਸੇਵਾਵਾਂ" ਵਿੱਚ 'ਮੈਕਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ' ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਭਾਵ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ (i) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਸੂਬਾਈ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਰਿਟ ਸੂਚੀਆਂ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1966 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਜਾਂ ਤਾਇਨਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ (ii) ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 82 'ਤੇ ਜੋ ਉਸਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੋਣਾਂ ਨੂੰ ਬੇਅਰਥ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 82 ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 82 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਦਾਇਰਾ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੀ ਧਾਰਾ (ੳ) ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮੌਜੂਦਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਲਈ

ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ "ਉਤਹਾਸਿਕ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਏਕੀਕਰਣ" ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਾਂ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਇਹ 1966 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵੀਡਿਆ ਨਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਧਾਰਾ 82 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ" ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ "ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ" ਹਨ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਭੂਗੋਲਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਐਸ.ਏ. ਵੈਂਕਟਾਰਮਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (27) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 16 ਵਿੱਚ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ, 6 ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਪਰਾਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਲਈ 1 ਨਵੰਬਰ 1966 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 82 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੰਨਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ, ਕੇਸ਼ਵਲਾਲ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਬੰਬੇ (28) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 197 ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਓਫੈਸ com mitte d ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ

(27) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1958 SC 107.

(125)

ਆਈ.ਆਰ. 1961 ਐਸ.ਸੀ. 1395.

ਏ.

1

Beant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula, J)

ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

(41) ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੰਜਾਬ ਜੰਗਲਾਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ “ਪੰਜਾਬ ਫੋਰੈਸਟ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ) ਨਿਯਮ, 1944” (ਪੰਜਾਬ ਫੋਰੈਸਟ ਮੈਨੂਅਲ ਦੇ ਖੰਡ 2 ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 69 ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। “ਸੇਵਾ” ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 2 (j) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪੰਜਾਬ ਜੰਗਲਾਤ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ (ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸੈਕਸ਼ਨ)।” ਨਿਯਮ 3 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਮਿਤ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਰੇਕ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਿਯਮ 2 (ਬੀ) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਕਾਲਜ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਭਾਰਤੀ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰਸ ਕਾਲਜ, ਦੇਹਰਾਦੂਨ"। ਨਿਯਮ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਸਿੱਧੀ ਨਿਯੁਕਤੀ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 6 ਵਠ ਰੋਜ਼ਰਾਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, *ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ*, ਜੰਗਲਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸੰਚਾਲਕ, ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਨਾਮਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅੰਤਿਕਾ 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰੇਗਾ। ਹਰ ਸਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ ਮੁੜ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ 'ਕਲਾਸ I' ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚੋਣ ਲਈ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ 7 ਵਠ ਰੋਜ਼ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (ਬੀ) ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਛੇਵੇਂ ਗ੍ਰੇਡ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਣ ਕੇ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 6 ਅਧੀਨ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਚ ਮਿਆਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਾਲਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਨਿਯਮ 11(1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਫੋਰੈਸਟ ਰੋਜ਼ਰਾਂ ਵਜੋਂ ਸਿੱਧੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਿਯਮ 11 ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2)। *ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ*, ਨਿਯਮ 7 ਅਧੀਨ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰੀਕ੍ਰਾਈਬਡ ਫਾਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਅਤੇ ਬਾਂਡ ਲਾਗੂ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 8 ਅਤੇ 9 ਅਧੀਨ ਚੁਣੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਂਡ ਲਾਗੂ ਕਰਨਗੇ। ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਂਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਆਖਰੀ ਵਾਕ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ- “ਜੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਇਸ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਅਤੇ ਬਾਂਡ ਜਾਂ ਬਾਂਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।" ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ "ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜੰਗਲਾਤ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀ-ਲਿਮਿਨਰੀ ਵਿਭਾਗੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਰੁ. ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਸਾਰ ਭੱਤੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 25। ਉਪ-ਨਿਯਮ (4) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹਰੇਕ ਉਮੀਦਵਾਰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਭੌਤਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਵਜ਼ੀਫੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ . 50 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਦਰ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਯਮ 12 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਸਥਾਈ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ" ਨਿਯਮ 13 ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 14 ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 15 ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ-

“ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਕਨਜ਼ਰਵੇਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ।”

ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅੰਤਿਕਾ 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅੰਤਿਕਾ ਦਾ ਪੈਰਾ 4 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਾਲਜ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਜੰਗਲਾਤ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਹਸਤਾਖਰਿਤ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਚੀਫ ਕੰਜ਼ਰਵੇਟਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹਸਤਾਖਰ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਪਯੋਗੀ ਜੰਗਲਾਤ ਅਫਸਰ ਬਣਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

(42) ਉਪਰੋਕਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਸਰਵੇਖਣ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਂਡਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਾਲਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ,

Beant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula, J.)

ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਦੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਸੀਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜ ਲਈ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸਿਖਲਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਸਮੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰੇ।

' (43) "ਸੇਵਾ" ਨੂੰ "ਬੇਵੀਅਰਜ਼ ਲਾਅ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ" ai ਪੰਨਾ 3048 ਵਿੱਚ "ਦੂਜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ" ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਭਰੂਣ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਨਹੀਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। "ਸਟਰੋਡਜ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ" ਵਿੱਚ, "ਸੇਵਾ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ ਉਹ ਸੇਵਾ ਵੀ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਆਪਣੀ ਫੀਸ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। "ਕਾਰਪਸ ਜੂਰੀਸ ਸੈਕੰਡਮ" (ਖੰਡ 79) ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਸੇਵਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬਹੁਲਤਾ ਅਤੇ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਅਰਥ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਅਰਥ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵਰਣਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਉਸ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਡੇ ਡਿਗਰੀ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। " ਇੱਥੇ ਗਏ "ਕਾਰਪਸ ਜੂਰੀਸ ਸੈਕੰਡਮ" ਵਿੱਚ 'ਸੇਵਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇੱਕ ਅਰਥ ਹੈ "ਇੱਕ ਮਾਲਕ-ਨੌਕਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਦਿਸ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ"। ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ "ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ" ਜਾਂ "ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। 'ਸੇਵਾ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 'ਕਾਰਪਸ ਜੂਰੀਸ ਸੈਕੰਡਮ' ਵਿੱਚ ਵੀ "ਕਈ ਵਾਰ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ "ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕੀਤੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ"। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਵੋਲੂਮ 79 ਦੇ ਪੰਨਾ 1141 'ਤੇ) ਕਿ 'ਸੇਵਾ' ਵਿੱਚ " ਅਜਿਹੇ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਜਾਂ ਸੰਗਠਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੌਜੀ ਜਾਂ ਜਲ ਸੈਨਾ ਸੇਵਾ, ਕੌਸਲਰ ਜਾਂ ਕੂਟਨੀਤਕ ਸੇਵਾ" ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ 'ਸੇਵਾ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ "ਕੁਝ ਆਮ ਮੰਗ ਜਾਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਜਾਂ ਸਾਧਨ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 82(1) ਵਿੱਚ "ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 82(4) ਵਿੱਚ 'ਸੇਵਾਵਾਂ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਲੈਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

(44) ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਸ. ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਦੇ ਫੋਰੈਸਟ ਰੋਜ਼ਰਜ਼ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਕੋਰਸ, ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ, ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸੱਚ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀਆਂ

ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਲ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ , ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮੈਕਸਵੈੱਲ 'ਆਨ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚੂਟਸ' (1953) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਡੀਸ਼ਨ—ਸਫ਼ਾ 235 'ਤੇ)। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 82 ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਰਗੇ ਸਿਖਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ।

(45) ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਫਿਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ 'ਸੇਵਾ' ਸ਼ਬਦ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੰਗਲਾਤ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1987 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜੰਗਲਾਤ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸ਼ਬਦ 'ਸੇਵਾ' ਜਾਂ 'ਸੇਵਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਜੰਗਲਾਤ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 1966 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 82 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਜੰਗਲਾਤ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ 'ਸੇਵਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, 'ਸੇਵਾ' ਅਤੇ 'ਸੇਵਾਵਾਂ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਹਾਇਤਾ ਜਾਂ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ 1966 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 82 ਵਿੱਚ ਹਨ।

(46) ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਬੇਨਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਅਜੀਬ ਹੈ। ਜੈ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (29) ਵਿੱਚ ਏਆਈਆਰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ; ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਹਰੀਕਾ (30) ਵਿੱਚ ਏਆਈਆਰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੈਰਾ 11 ਵਿੱਚ ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ (29) ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 584 ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ' (30) ਏਆਈਆਰ 1966 ਐਸਸੀ 1313.

Meant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula,

ਛੋਟੇ ਲਾਈ ਖ਼ੇਤਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (31) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ; ਸ੍ਰੀ ਲਖਨਪਾਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਗੌਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਇਕਪਾਸੜ ਜਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਅਲਾਟਮੈਂਟਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਹੁਦਿਆਂ ਦੀ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਲਈ ਸਾਂਝੀ ਬੇਨਤੀ ਸੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਤਾਇਨਾਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ (ਅਨੈਕਚਰ ਆਰਐਲ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਹ ਸਾਂਝੀ ਬੇਨਤੀ ਸੀ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲਾਤ ਰੋਜ਼ਰਾਂ ਦੇ ਕਾਡਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਹੁਦਾ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਬੇਨਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ (ਅਨੈਕਸਚਰ ਆਰਐਲ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਮੇਤ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੁਵੱਲੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਪਾਸੜ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਕਤ ਬੇਨਤੀ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ.ਐਲ. ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਨਵਰੀ, 1967 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ.ਐਲ. ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਬੇਨਤੀ, ਜੁਲਾਈ, 1967 ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜੂਨ/ਜੁਲਾਈ, 1968 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਭਾਵ "ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ।

(31) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1956 ਏਆਈਐਲ 153।

Beant Singh Bath v. The Union of India and others (Narula, J.)

ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਬੰਧ 'ਬੀ' ਦੀ ਕਾਪੀ) ਵੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਗਸਤ, 1968 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਵੱਲਟੇਜ ਚਿਹਰੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਬੇਅੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਾਧੂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸਲਈ, ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ।

(47) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਡੀ ਬਾਈਡਵਾਨਵ (1968 ਦੇ ਸਿਵਲ ਡਬਲਯੂ ਨੰ. 3575) ਦੇ 5 ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਤੱਥ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਸਾਲਸ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਆਰਜ਼ੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵੰਡ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਇਸ ਪੱਖ ਤੋਂ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਕੋਟ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੰਭਾਵਿਤ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਨ।, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਾ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਵੈਧ। ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, 13 ਸਤੰਬਰ, 1968 ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਪੰਜਾਬ ਕੋਡਰ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ" ਉਸਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਈ' ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਖੁਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਐਫ') ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ

ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਾਮੀ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਾਮੀ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ, ਜੋ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਫੀਲਡ ਏਰੀਆ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਰਧ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਹਨ, ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੀ ਕੇ ਰਾਏ ਦੇ ਕੇਸ (23) ਵਿੱਚ, ਉਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅੰਤਮ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚਲੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ (i) ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਰਜ਼ੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ

ਅਤੇ (ii) ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸੰਚਾਰ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਐਫ') ਸਮੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਜ਼ਿਠਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਵੰਡ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਖੁਦ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਅਤੇ ਸਬਿਤੀਆਂ। ਇਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ 20 ਦਸੰਬਰ, 1968 ਦੇ ਸਾਡੇ ਛੋਟੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਵੰਡ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1966 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਮਰਜੀਤ ਬੈਦਵਾਨ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰ ਲਏ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਈ' ਅਤੇ 'ਜੀ') ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਨਵਾਂ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ। 1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 3575 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਖਰਚਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਰਕਾਰੀਆ ਜੇ.— ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ _

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ